

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.339 van 20 mei 1999
in de zaak A. 55.600/VII-12.397.**

In zake : Christiaan BEELAERT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. VAN DE GEHUCHTE,
kantoor houdende te GENT,
Apostelhuizen 26 R, bus 10

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Christiaan BEELAERT op 7 januari 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van leefmilieu en huisvesting van 10 november 1993 waarbij, op beroep van de hoofdinspecteur-directeur van het bestuur milieuvergunningen, buitendienst Oost-Vlaanderen, van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 2 juni 1993 :

- 1° de uitbreiding van de varkenshouderij van verzoeker gelegen aan de Doornplasstraat 57 te Gent (Drongen) met 62 zeugen en 225 mestvarkens alsmede de opslag van 2.000 liter stookolie wordt geweigerd;
- 2° tevens de vergunning wordt geweigerd om voormelde inrichting uit te breiden met 547 mestvarkens tot een totaal van 982 gespeende varkens waarvan 120 zeugen,

2 beren en 860 vleesvarkens, alsmede met de opslag van 2.000 liter stookolie bij de nieuwe stal;

Gelet op het arrest nr. 46.973 van 21 april 1993 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 23 november 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 12 maart 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 april 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. CORNELIS die, loco Advocaat D. VAN DE GEHUCHTE verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 29 januari 1993 dient verzoeker bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunningsaanvraag in om te Drongen een bestaande varkenshouderij uit te breiden met 62 zeugen, 225 mestvarkens, een mestopslag van 1.140 m³ en 8.000 liter mazout zodat deze, na uitbreiding, zou vergund zijn voor 120 zeugen, 2 beren, 860 vleesvarkens (in totaal dus 982 gespeende varkens), 1.500 m³ mestopslag en 8.000 liter mazout.

1.2. Op 2 juni 1993 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen de gevraagde vergunning.

In de aanhef van dit besluit wordt onder meer overwogen wat volgt :

"Overwegende dat een ecologisch verantwoorde mestafzet volgens het Mestdecreet is gewaarborgd en dat bijgevolg, niettegenstaande de ligging in het oppervlaktewaterwingebied van Kluizen, de verontreiniging van het oppervlakte-, grond- en putwater tot een aanvaardbaar niveau is beperkt".

1.3. Met een aangetekend schrijven van 15 juni 1993 komt het bestuur milieuvergunningen (buitendienst Gent) tegen deze beslissing in beroep bij de gemeenschapsminister bevoegd voor het leefmilieu.

1.4. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht :

(a) Op 16 juli 1993 verleent het bestuur hygiëne en gezondheidsinspectie een advies dat wordt besloten als volgt :

"Rekening houdend met de nabijheid van woningen, doch vooral met de ligging van het bedrijf in een waterwingebied wordt voorgesteld een ONGUNSTIG ADVIES te verlenen voor de gevraagde uitbreiding".

(b) Op 27 juli 1993 adviseert de Vlaamse Landmaatschappij ongunstig wat betreft de uitbreiding van de varkensstapel, vermits "deze aanvraag niet kan beschouwd worden als verenigbaar met de doelstellingen van het mestdecreet".

Het advies is gunstig voor de uitbreiding van de mestopslagcapaciteit.

(c) Op 27 juli 1993 adviseert de Vlaamse Milieumaatschappij ongunstig ten aanzien van de gevraagde uitbreiding "omdat het bedrijf gelegen is in een regio waar het oppervlaktewater op fysico-chemisch vlak zwaar verontreinigd is en op biologisch vlak van slechte kwaliteit is; bovendien is de inrichting gelegen in het waterwingebied van Kluizen".

(d) Het bestuur ruimtelijke ordening verleent op 12 augustus 1993 een principieel gunstig advies "gelet op de verenigbaarheid van de inrichting met de voor het terrein geldende planologische voorschriften".

(e) In een niet gedateerd document adviseert het bestuur milieuvergunningen het besluit van de bestendige deputatie te bevestigen en het beroep ongegrond te verklaren.

In het advies wordt in verband met de mestafzet onder meer overwogen :

"dat voormelde afzetmogelijkheid is gestaafd door enig document; dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest bijgevolg is gewaarborgd; dat het risico dat het

bedrijfsmatig mestoverschot ter plaatse zal leiden tot een bijkomende belasting van de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater en deze door verdere verrijking met nitraten zal vervuilen onbestaande is".

(f) Op 10 september 1993 verleent de gewestelijke milieuvergunningscommissie haar advies.

Voorgesteld wordt het beroep ongegrond te verklaren en de beslissing van de bestendige deputatie te bevestigen.

In dit advies wordt aangaande de mestafzet onder meer overwogen :

"dat voormelde afzetmogelijkheid is gestaafd door documenten bezorgd aan de Vlaamse Landmaatschappij; dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest bijgevolg mogelijk is".

1.5. In een faxbericht van 13 september 1993, uitgaande van de Vlaamse Landmaatschappij en gericht aan AMINAL, wordt overgegaan tot een analyse van de mestafzetovereenkomsten die verzoeker voorlegde, en wordt besloten dat verzoeker over onvoldoende gronden beschikt voor de mestafzet.

"Ons advies blijft negatief", wordt in het faxbericht gesteld.

1.6. Op 10 november 1993 wordt de thans bestreden beslissing genomen.

De uitbreiding met 547 mestvarkens en de opslag van 2.000 liter mazout wordt geweigerd. In het bestreden besluit zijn volgende overwegingen aan te treffen :

"Overwegende dat de inrichting niet is gelegen in een kwetsbare zone die vanuit milieu-oogpunt een bijzondere bescherming vergt; dat de stal daarenboven gelegen is op circa 500 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter, circa 800 m van een woonuitbreidingsgebied en op circa 1.000 m van een recreatiegebied; dat de inrichting waarvoor de aanvrager vergunning beoogt te bekomen,

te weten in totaal 982 varkens ouder dan 10 weken, waarvan 120 zeugen, een gesloten karakter heeft; dat rekening houdend met voldoende ruimtelijke scheiding tussen de inrichting en de voormelde bestemmingsgebieden gesteld kan worden dat de inrichting geen aanleiding zal geven tot overdreven geurhinder;

Overwegende dat de inrichting gelegen is in het hydrografisch bekken van Kluizen; dat de inrichting tevens gelegen is in een regio waar het oppervlaktewater op fysico-chemisch vlak zwaar verontreinigd is en op biologisch vlak van slechte kwaliteit is;

Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproductie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 6.180 kg P_2O_5 respectievelijk 11.828 kg stikstof; dat vanuit oogpunt van ecologisch aanvaardbare mestuitspreiding hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 31 ha; dat de aanvrager de beschikking heeft over een oppervlakte cultuurgrond van circa 1,5 ha en stelt tevens over een mestafzetmogelijkheid te beschikken voor 45 ha oppervlakte cultuurgrond in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen; dat ter staving hiervan documenten bezorgd werden aan de Vlaamse Landmaatschappij; dat deze burenregelingen voor in totaal 45 ha echter niet in aanmerking kunnen genomen worden voor een verantwoording van de mestafzet op langere termijn, aangezien de afnemers zich hierbij slechts voor één transport verbonden hebben; dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest voor de toekomst bijgevolg niet gewaarborgd is;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, zelfs mits naleving van de op te leggen milieuvergunningsvoorwaarden, niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat de aanspraken en bezwaren aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- een uitbreiding werd inderdaad reeds eerder afgewezen bij ministerieel besluit; bij onderhavige aanvraag is slechts één van de twee grote bezwaren die aan de basis van vorige weigeringsbeslissing lagen verholpen; met name is nu het bedrijf gesloten maar de mestafzetmogelijkheid is nog steeds niet voldoende aangetoond;
- de omvang van de eigenlijke vermeerdering is in het licht van de gedane akteverleningen inderdaad 547 gespeende varkens, om tot een globaal aantal van 982 gespeende varkens te komen;

- de wijze waarop het vervoer van de mest geschiedt en de af te leggen afstanden, dienen in dit kader niet beoordeeld;
- de ligging van de inrichting zelf en de cultuurgronden in het hydrografisch bekken van Kluizen is vanuit milieutechnisch oogpunt onaanvaardbaar";

2. De gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert wat volgt :

"Verzoeker wenst tegen het aangevochten besluit van de Gemeenschapsminister het middel van de machtsoverschrijding in te roepen vermits de beslissing genomen werd op grond van materieel onjuiste feiten.

Een administratieve beslissing of besluit moet immers steeds de rechtens vereiste feitelijke grondslag bezitten.

Elke administratieve beslissing die gebaseerd is op een feit dat materieel onjuist is, is dan ook aangetast door machtsoverschrijding, wanneer dit motief doorslaggevend is geweest bij het nemen van de beslissing. (zie J. SALMON, Conseil d'Etat, BRUYLANT, 1987, p. 276)

De Raad van State is geroepen om de materiële juistheid van de feiten waarop een administratieve beslissing is gebaseerd na te gaan. (zie RvSt., 24 oktober 1949, R.J.D.A., 1950, 11, inzake DOEVENSPECK)

De afwijzende beslissing van de minister van leefmilieu is hoofdzakelijk gebaseerd op de overweging dat de mestproduktie van het bedrijf, indien de uitbreiding wordt toegestaan, niet op een ecologisch verantwoorde manier zou kunnen verwerkt worden, en dat daarenboven de ligging van de inrichting zelf en de cultuurgronden in het hydrografisch bekken van Kluizen vanuit milieutechnisch oogpunt onaanvaardbaar is.

Deze argumentatie stemt niet met de werkelijkheid overeen.

Vooreerst meent verzoeker op afdoende wijze, en aan de hand van stukken, aangetoond te hebben dat hij wel degelijk over de benodigde cultuurgronden kan beschikken om de mestproduktie op een ecologisch verantwoorde manier af te zetten.

Verzoeker heeft tevens aangetoond, en dit in tegenstelling tot wat het besluit van de minister van leefmilieu stelt, dat de afzet van de mestproduktie wel degelijk over een langere periode is verzekerd en niet beperkt is tot één transport.

Verzoeker verwijst hierbij naar de diverse overeenkomsten van burenregeling, allen afgesloten eind 1992 en die gelden voor een periode van 5 jaar.

In deze overeenkomsten wordt een totale jaarlijkse afname gegarandeerd van maximaal 1.822 m³ / ton dierlijke mest onder de vorm van mengmest. Dit stemt overeen met 11.845 kg stikstof. Dit stemt tevens overeen met $\pm$ 45 ha cultuurgrond.

Verzoeker heeft zelf 1.5 ha in eigendom en pacht, wat een additionele mestverwerking toelaat van 600 kg, uitgedrukt in stikstof.

De totale verwerkingscapaciteit bedraagt met andere woorden 12.445 kg, uitgedrukt in stikstof.

Het bedrijf van verzoeker zou met de aangevraagde uitbreiding volgens de normen van het decreet van 23 januari 1991 goed zijn voor volgende mestproductie :

- * 122 beren en zeugen :2.043,5 kg (stikstof)
- * 860 vleesvarkens :8.522,6 kg (stikstof)

- * totaal :10.566,1 kg (stikstof)

Verzoeker voldoet dan ook ruimschoots aan de normen opgelegd volgens het decreet van 23 januari 1991 om de mestproductie van zijn bedrijf op een voor het milieu niet belastende wijze te verwerken.

Voor het aantal m³ / oppervlakte die mogen uitgevoerd worden is zelfs rekening gehouden met de nabije ligging van een hydrografisch bekken.

De provincieraad heeft dienaangaande dan ook terecht gesteld dat vermits een ecologisch verantwoorde mestafzet conform het mestdecreet gewaarborgd is en niettegenstaande de ligging in het oppervlaktewaterwingebied van Kluizen, de verontreiniging van het oppervlakte-, grond- en putwater tot een aanvaardbaar niveau is beperkt.

Verzoeker heeft er reeds op gewezen dat deze afzet voor de komende vijf jaren verzekerd is en dat niets erop wijst dat dit de daaropvolgende jaren niet het geval zou zijn.

Bovendien zijn de nodige maatregelen getroffen om ook de stockage van mest niet milieubelastend te laten verlopen.

In de mestkelder wordt een vloerplaat van gewapend beton, 20 centimeter dikte, gelegd met daaronder een plastiekfolie, zodat doorsijpeling zo goed als uitgesloten is. De keldermuren zullen zelf gebouwd worden met dwarsliggende betonblokken wat een muurdikte van 30 cm geeft en volledig gecementeerd wordt.

Deze stockagecapaciteit zal ruim voldoende zijn om 6 maanden te overbruggen.

Verzoeker meent dan ook aan de criteria opgelegd door voornoemd decreet te hebben voldaan en dit op afdoende wijze te hebben bewezen, zodat de motivatie van het besluit foutief is wat de feiten betreft, en het besluit bijgevolg aangetast is door machtsoverschrijding";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord daartegenover stelt :

"Het enige middel dat de verzoekende partij voordraagt wordt ontleend aan de machtsoverschrijding wegens gebrek aan de rechtens vereiste feitelijke grondslag van de bestreden beslissing doordat '(...) de beslissing genomen werd op grond van materieel onjuiste feiten. Verzoeker verwijt in feite de bestreden beslissing dat zij ondeugdelijk gemotiveerd is.

Het is dan ook belangrijk om de overwegingen weer te geven op grond waarvan de bestreden beslissing oordeelde de door verzoeker gevraagde uitbreiding (met 62 zeugen, 225 mestvarkens en een opslag van 2.000 liter mazout) te moeten weigeren.

De respectievelijke beweegredenen zijn tekstueel de volgende :

'Overwegende dat de inrichting gelegen is in het hydrografisch bekken van Kluizen; dat de inrichting tevens gelegen is in een regio waar het oppervlaktewater op fysico-chemisch vlak zwaar verontreinigd is en op biologisch vlak van slechte kwaliteit is;

Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproductie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 6.180 kg P2 05 respectievelijk 11.828 kg stikstof; dat vanuit oogpunt van ecologisch aanvaardbare mestuitspreiding hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 31 ha; dat de aanvrager de beschikking heeft over een oppervlakte cultuurgrond van circa 1,5 ha en stelt tevens over een mestafzetmogelijkheid te beschikken voor 45 ha oppervlakte cultuurgrond in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen; dat ter staving hiervan documenten bezorgd werden aan de Vlaamse Landmaatschappij; dat deze burenenregeling voor in totaal 45 ha echter niet in aanmerking kunnen genomen worden voor een verantwoording van de mestafzet op langere termijn; aangezien de afnemers zich hierbij slechts voor één transport verbonden hebben; dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest voor de toekomst niet gewaarborgd is;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting, veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, zelfs mits naleving van de op te leggen milieuvergunningsoverwaarden, niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt';

In de eerste considerans - ligging van de inrichting in het hydrografisch bekken van Kluizen en in een regio waar het oppervlaktewater reeds zwaar verontreinigd is - heeft de bestreden beslissing het advies van de Vlaamse Milieumaatschappij (zie stuk 9 administratief dossier) bijgetreden.

De juistheid van deze feitelijke vaststelling wordt door de verzoekende partij niet tegengesproken of weerlegd.

De aanduiding van het waterwinningsgebied van Kluizen is gebeurd door het besluit van de Vlaamse Executieve van 21.10.1987 tot vaststelling van de kwaliteitsdoelstellingen voor alle oppervlaktewateren van het openbaar hydrografisch net en tot aanduiding van de oppervlaktewateren bestemd voor drinkwater, zwemwater, viswater en schelpdierwater (B.S. 6.1.1988) en zoals gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 28.10.1992 (B.S. 16.12.1992). In artikel 30 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 7.1.1992 houdende vaststelling van Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (Vlarem II) worden de aldus aangeduide oppervlaktewateren hernomen en in artikel 34 van zelfde besluit worden de kwaliteitsdoelstellingen van deze waters opgenomen.

Het is derhalve eveneens op grond van de ligging van de inrichting dat het bestreden besluit de gevraagde vergunning heeft geweigerd. De vergunningverlenende overheid vermag vanuit milieutechnisch oogpunt beslissen dat dergelijke ligging van verzoekers inrichting niet aanvaardbaar is.

Alleen reeds dit weigeringsmotief volstaat om de bestreden beslissing te dragen waardoor de kritiek op het motief in verband met de mestafzetmogelijkheden, zelfs al zou deze correct zijn, quod non, niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Door uitspreiding van het dierlijk mest op de cultuurgronden zal de verontreiniging van het grond- en oppervlaktewater zich verder voortzetten.

De totale mestproductie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd zou op jaarbasis en uitgerekend volgens de productiehoeveelheden per dier, uitgedrukt in kg P2 05 (fosfaat) en N (stikstof) zoals vervat in artikel 5 van het decreet dd. 23.01.1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen respectievelijk 6.180 kg (volgens de mestbank 6.215 kg. - stuk 8 van het administratief dossier) P2 05 en 11.828 kg N bedragen. Rekening houdende met een ecologisch verantwoorde mestuitspreiding is hiervoor een oppervlakte van minimum 31 ha cultuurgrond vereist.

De verzoekende partij stelt zelf slechts te beschikken over 1,5 ha cultuurgrond. Voor het noodzakelijke restant beroept hij zich op de door hem aan

het aanvraagformulier in bijlage gehechte afnamekontrakten van varkensmest.

Rekening houdende met de bemestingsnorm van maximaal 150 kg P2 05 per ha dient de verzoekende partij over 41,44 ha cultuurgrond te beschikken.

De verzoekende partij beweert over 45 ha cultuurgrond te beschikken via burenregeling overeenkomstig artikel 8§2,1° van het mestdecreet.

Onderzoek van deze documenten leert evenwel dat de overeenkomsten met BEELAERT Oscar, DE WEIRDT Gerard en VANDEMOERE Aurel slechts een geldigheidsduur hebben voor één transport, met name 'in de toegelaten periode van 1993'. Terecht stelt de bestreden beslissing dan ook dat een ecologisch verantwoorde mestafzet niet is verzekerd. Ook op dit vlak kan de aangevochten beslissing geen onjuistheid in zijn motieven verweten worden en is het middel, voor zover gericht tegen deze desbetreffende overwegingen niet ernstig";

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord stelt dat de motivatie van het aangevochten besluit zich toespitst op enerzijds de ligging in een waterwinningsgebied en anderzijds op het niet kunnen waarborgen van een ecologisch verantwoorde mestafzet; dat wat de ligging in het waterwinningsgebied (hydrografisch bekken van Kluizen) betreft, verzoeker betoogt :

"Volgens verwerende partij zou de te vergunnen inrichting gelegen zijn binnen het hydrografisch bekken van Kluizen dat aangeduid zou zijn als waterwinningsgebied door het besluit van de Vlaamse executieve dd. 21.10.1987 tot vaststelling van de kwaliteitsdoelstellingen voor alle oppervlaktewateren van het openbaar hydrografisch net en tot aanduiding van de oppervlaktewateren bestemd voor drinkwater, zwemwater, viswater en schelpdierwater (BS 06.01.1988), zoals gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 28.10.1992 (BS 16.12.1992).

Eerst en vooral voorziet het Decreet van de Vlaamse Gemeenschap dd. 21.10.1987 enkel in de aanduiding van een aantal gebieden als 'oppervlaktewateren bestemd voor de productie van drinkwater', waarbij oppervlaktewateren alle wateren zijn van het openbaar hydrografisch net, zoals bepaald in artikel 1, lid 2 van de wet van 26 maart 1971 tot bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.

Bovendien toont verwerende partij niet aan en betwist verzoekende partij dat de ligging van de inrichting in Drongen gesitueerd zou zijn in het

stroomgebied van één van de talrijke waterlopen die het bekken van Kluizen (dat zich gedeeltelijk over Oost-en West-Vlaanderen uitstrekt) blijken uit te maken.

In artikel 34 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 07.01.1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake de milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (VLAREM II) worden inderdaad de kwaliteitsdoelstellingen voor deze oppervlakte-wateren aangeduid.

Noch in de besluiten van de Vlaamse Executieve dd. 21.10.1987 en dd. 28.10.1992, noch in afdeling III 'Voorkoming en bestrijding van oppervlakteverontreiniging' van VLAREM II worden evenwel bepalingen opgenomen die de overheid zouden toelaten maatregelen te treffen tegen de uitbreiding van inrichtingen zoals deze uitgebaat door verzoeker, om de gebieden opgenomen in deze reglementeringen te beschermen.

Het Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 21.10.1987 voorziet in artikel 4 zelfs enkel in een actieplan op te stellen door de waterzuiveringsmaatschappijen met een tijdschema voor de sanering.

Het gaat hier ten andere duidelijk om kwaliteitsdoelstellingen waarvan verwerende partij geenszins aantoonde dat deze in het gebied van de inplanting van de inrichting van verzoeker in het gedrang zouden komen, laat staan dat zij dreigen overschreden te worden door het vergunnen van de inrichting van verzoeker.

Anderzijds wordt in artikel 357 par. 1, 1° van het VLAREM II het verbod opgelegd om in het gebied van een hydrografisch bekken een varkenshouderij te exploiteren.

'Het is verboden varkenshouderijen te exploiteren die geheel of gedeeltelijk gelegen zijn in :

1° een waterwinningsgebied en/of een beschermingszone afgebakend in toepassing van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer';

Dit verbod is evenwel uitdrukkelijk beperkt tot de waterwinningsgebieden die als dusdanig zijn aangeduid door het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer.

Noch de gemeente Drongen (waar de inrichting gelegen is) noch Kluizen werden ooit opgenomen als waterwinningsgebied in toepassing van het decreet van 24 januari 1984, zodat het in artikel 357 par. 1, 1° vermelde verbod niet van toepassing kan zijn op de inrichting van verzoeker.

Bijgevolg dient dan ook vastgesteld te worden dat er geen enkele reglementering bestaat waarop verwerende partij zich kan beroepen om juridische bescherming te verlenen aan het gebied waar de

inrichting (en de geplande uitbreiding ervan) van verzoeker gelegen is.

Bovendien zal verzoeker aantonen dat hij volledig voldoet aan de normen van het Decreet van de Vlaamse Gemeenschap dd. 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen om een ecologisch verantwoorde mestafzet te waarborgen, waardoor de gevolgen op het ecologisch evenwicht van de streek geminimaliseerd worden, minstens binnen aanvaardbare grenzen wordt gehouden";

dat wat betreft de waarborgen voor een ecologisch verantwoorde mestafzet hij doet gelden dat hij twee reeksen overeenkomsten heeft voorgelegd, dat enerzijds er de documenten getiteld "overeenkomst" zijn, waarin bepaalde personen zich er toe verbinden om jaarlijks in totaal 1.822 m³/ton dierlijke mest af te nemen, dat deze overeenkomsten uitdrukkelijk vermelden dat zij een looptijd hebben van vijf jaar, zodat de argumentatie dat het slechts één transport zou betreffen zeker niet opgaat, dat anderzijds hij documenten voorlegde getiteld "overeenkomsten voor de burenregeling" in toepassing van artikel 8, § 2, 1°, van het meststoffendecreet waarin de afname wordt verzekerd van 650,5 ton mest en waarbij inderdaad werd vermeld dat het vervoer zou geschieden in de toegelaten periode van 1993, dat ook hieruit niet zondermeer kan worden afgeleid dat de afnemers zich slechts tot één transport zouden verbonden hebben, dat gelet op artikel 24, § 6, van het besluit van de Vlaamse regering van 17 december 1992 overeenkomsten in het kader van de burenregeling een geldigheidsduur van maximaal één jaar kunnen hebben, dat men dan ook geen waarborgen voor langer dan een jaar kan bieden;

2.4.1. Overwegende dat samengelezen met de evaluatie van de aanspraken en bezwaren "aangehaald door de beroepindiener" de bestreden beslissing blijkt te zijn gesteund op twee motieven :

- (1) een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest is voor de toekomst niet gewaarborgd;
- (2) de ligging van de inrichting zelf en van de cultuurgronden in het hydrografisch bekken van Kluizen en in een regio waar het oppervlaktewater op fysico-chemisch vlak zwaar verontreinigd is en op biologisch vlak van slechte kwaliteit is, is vanuit milieutechnisch oogpunt onaanvaardbaar;

2.4.2. Overwegende, wat het eerste motief betreft, dat de Raad van State geen bepaling bekend is die op de dag van het bestreden besluit voorschreef dat de aanvrager van een exploitatievergunning of milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten dient te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten dient over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een exploitatie- of milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding kunnen geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat blijkens voormeld decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan vier mestafzetmogelijkheden voorhanden zijn : gebruik op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, ten slotte, afname door de Mestbank; dat in de toenmalige stand van de wetgeving de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een exploitatievergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van één of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken; dat dienvolgens het motief inzake het niet gewaarborgd zijn van een ecologisch verantwoorde mestafzet niet deugt;

2.4.3. Overwegende, wat het tweede motief betreft, dat nergens in het bestreden besluit wordt gepreciseerd waarom de beweerde ligging van de inrichting in het hydrografisch bekken van Kluizen en in een regio waar het oppervlaktewater op fysico-chemisch vlak zwaar verontreinigd is en op biologisch vlak van slechte kwaliteit is een beletsel vormde voor het toekennen van de milieuvergunning; dat evenmin wordt verwezen naar een desbetreffende reglementering; dat redelijkerwijze dat motief niet los kan worden gezien van de afzet van de door de inrichting geproduceerde mest; dat, evenwel zoals reeds gezegd, het meststoffendecreet van 23 januari 1991 zoals het gold ten tijde van de bestreden beslissing, in verschillende mestafzetmogelijkheden voorzag, zoals vervoer naar verder gelegen gronden en afname door de Mestbank; dat dienvolgens de ondeugdelijkheid van het weigeringsmotief gestoeld op een niet ecologisch verantwoorde mestafzet dient te worden doorgetrokken naar het hier besproken weigeringsmotief; dat in haar memorie van antwoord de verwerende partij nog verwijst naar "artikel 30 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen" (oud Vlarem II) en naar artikel 34 van hetzelfde reglement; dat evenwel dat besluit door de Raad van State werd vernietigd bij het arrest nr. 52.260, v.z.w. KONINKLIJK VERBOND DER BELGISCHE SCHUTTERSVERENIGINGEN, van 16 maart 1995, zodat in die bepalingen evenmin een rechtsgeldig weigeringsmotief kan worden gevonden;

2.4.4. Overwegende dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van leefmilieu en huisvesting van 10 november 1993 waarbij, op beroep van de hoofdinspecteur-directeur van het bestuur milieuvergunningen, buitendienst Oost-Vlaanderen, van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 2 juni 1993 :

- 1° de uitbreiding van de varkenshouderij van Christian BEELAERT gelegen aan de Doornplasstraat 57 te Gent (Drongen) met 62 zeugen en 225 mestvarkens alsmede de opslag van 2.000 liter stookolie wordt geweigerd;
- 2° tevens de vergunning wordt geweigerd om voormelde inrichting uit te breiden met 547 mestvarkens tot een totaal van 982 gespeende varkens waarvan 120 zeugen, 2 beren en 860 vleesvarkens, alsmede met de opslag van 2.000 liter stookolie bij de nieuwe stal.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op twintig mei 1900 negenenegentig,
door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.